

Становище на съдията Тодор Тодоров

Становището засяга само решението на съда по т.3 от диспозитива. В тази част се третира "отказът" на парламента да осигури ефирно време на съдебната власт и на Конституционния съд. Съгласен съм със съда по мотивите на тази точка единствено за изречението "Искането в тази му част е неоснователно". Доколкото също считам, че липсва основание за уважаване на искането, гласувах за т.3 от диспозитива на решението.

Държа да подчертая обаче, че искането в тази част е не само неоснователно, но и недопустимо. Това свое становище съм изразил при гласуването в заседанието по допустимостта. По тази точка на искането липсва акт, който може да бъде подложен на проверка за конституционност. Делото няма предмет и постановеното решение е процесуално недопустимо.

В мотивите на решението съдът обсъжда въпроса, дали всеки "отказ" на Народното събрание да уреди определена категория отношения е неконституционен. Като сочи "някои категории актове", за които всеки отказ е неконституционен, съдът приема, че процесният случай е друг; той се отнася до решение с временен характер, прието преди образуването на Конституционния съд.

1. Според мен тези аргументи на съда са без правно значение за делото. На първо място, аналогията с отказа по смисъла на административното право в този случай е несполучлива, дори и с кавичките, в които съдът я поставя. За отказ, изричен или мълчалив, като акт на Народното събрание може да се говори само, когато то е *конституционно задължено* да се произнесе по повдигнатия въпрос, сиреч, действа като орган с обвързана компетентност.

В конкретния случай (за уредбата на ефирното време) липсва задължение за Народното събрание да се произнесе, следователно не може да се говори за отказ. Дали и как Народното събрание ще разпреди ефирното време между различните институции, какъв е рангът на акта, с който това ще бъде сторено (закон или решение), неговият характер (временен или постоянен) е изцяло в сферата на неговата преценка. Народното събрание може въобще да откаже да уреди този

въпрос. Няма конституционна норма, от която да произтича задължение за него в тази насока.

Друг е въпросът, че веднъж предоставило ефирно време на една или повече от конституционно установените власти, Народното събрание е длъжно да предостави такова време и на другите власти, с оглед на чл.8 от Конституцията.

Дори от формална гледна точка по делото няма данни за направено в Народното събрание *предложение* за предоставяне на ефирно време на съдебната власт и Конституционния съд. А щом няма предложение, не може да се говори и за отказ. Най-много може да се търси празнота в уредбата, но тя едва ли може да бъде обявена за противоконституционна (за да бъде предмет на дело).

2. На второ място, не приемам аргумента на съда, че първоначалното решение на парламента е прието преди образуването на Конституционния съд. Поначало считам, че съдът е компетентен да контролира конституционносъобразността на приетите преди образуването му актове, което всъщност е сторил, като се е произнесъл по първоначалното парламентарно решение в конституционно дело № 19 от 1995 г.

Освен това, ако въобще може да се говори за "отказ" в този случай, този отказ е отделен, самостоятелен акт, извършен след създаването на съда. Тъкмо този последващ образуването на съда акт се атакува с искането. В кой момент е прието първоначалното решение е правно ирелевантно за делото.

Ето защо не мога да приема мотивите на решението в тази му част.